

ριγώ. Βγάλε αὐτὰ τὰ παληόρουχα καὶ σιγυρίζου.

Ναί, ναί, αὐτὸ θὰ ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνος. Ἀπέθηκε τὸν μαῦρον καφέν του ἐπὶ τοῦ τραπέζιου καὶ καθήσας εἰς τὸ χεῖλος τῆς κλίνης ἤρχισε νὰ πετᾷ μακράν του τὰ παλαιὰ ὑποδήματα καὶ τὴν κηλιδωμένην περισκελίδα καὶ τὰ λινὰ φρόντα... Διαρκὲς μείδισμα ἐφαίδρυνε τὴν ἀγαθὴν του λευκότριχα μορφήν. Ἄ, ὅχι δὲν ἦτο ἀκόμῃ ἡ πρώτη τῆς Δευτέρας καὶ τῆς ἐργασίας. Ὑπελείποντο ὧραι πολλαὶ ἀναπαύσεως ἡτοιμασμένης, δουλειωμένης, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἐξυπνῶν παρελθούσας, χαθείσας... Μέχρις οὐ ἤθελεν ὑποβληθῇ ὁ ἐργατικὸς οἰκογενειάρχης εἰς τὴν βάσανον τῆς δευτέρας, εἶχεν ἀκόμῃ ν' ἀπο-

λαύσῃ ἓνα ὥραϊον περίπατον δειλινὸν μὲ τὰ καλὰ του φορέματα τὰ μαῦρα, μὲ τοὺς φίλους του, μὲ μουσικὴν, τὴν ὁποίαν ἡ γάπα διὰ τὸν κόσμον ποῦ συνήθριζε καὶ μὲ παγωτὰ, τὰ ὁποῖα ἡγάπα περισσότερον ἀπ' ὅλα. Εἶχεν ἀκόμῃ ἐν δειπνῶν ἡσυχον καὶ μετὰ τοῦτο ἀργὰ ὕπνον πάλιν μακρόωρον καὶ ῥάθυμον... Ἄ, πόσον ἦτο εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένος... Καὶ ἄς γελοῦν οἱ ἄλλοι μὲ τὴν ἀφηρημάδαυ του, καὶ ἄς διηγούνται τὸ πάθημά του...

✱

Ἦκουσα συχνάκις νὰ ὁμιλῶσι περὶ χρόνου κερδηθέντος καὶ ἀνέγνωσα πολλὰς συμβουλὰς ἠθικοφιλοσόφων καὶ μεθόδους ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου κέρδους. Πλὴν ὅλα μοῦ

ἐφάνησαν λόγοι κενοί, μάταιαι καὶ ψευδεῖς θεωρίαι, ἀστοχοῦσαι τοῦ πρακτικοῦ τέλους. Ὁ χρόνος, ἔλεγα, παρέρχεται ταχύς καὶ ἀνεπίστρεπτος καὶ ἀσύλληπτος, ὁμοίως καὶ διὰ τοὺς ἐργαζομένους καὶ διὰ τοὺς ἀργούς, διὰ τοὺς σωφρονοῦντας καὶ διὰ τοὺς ἀσώτους, διὰ τοὺς πρακτικούς καὶ τοὺς θεωρητικούς· οὐδ' ἐγνώρισα μέγχι τοῦδε τροπὸν ἱκανὸν νὰ τὸν κερδίσῃ κανεὶς ἢ καὶ νὰ τὸν χάσῃ. Ποῖος ὅμως θάρνηθῇ ὅτι ὁ μόνος τρόπος ἐνυπάρχει εἰς τὴν τοιαύτην ἐκ τοῦ ὕπνου πλάνην καὶ ὅτι ὁ γέρον μου δὲν ἐκέρδισε τῷ ὄντι πραγματικῶς μίαν δειλιν, μίαν ἐσπέραν καὶ μίαν νύκτα;

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ἽΣΤΑ ΦΩΤΑ

Ὅταν ἐμπρός σου ὁ κόσμος τὸ κεφάλι
ἔγειρε ταπεινὸ καὶ προσκυνοῦσε,
μ' ἐπιθυμῖα καὶ μ' ἀνοιγμένη ἀγκάλη,
ἐσέ, τὸ ρέο Μεσία, ποῦ καρτεροῦσε,

Τ' ἄγρια στοιχεῖα κ' ἡ μαύρη ἀνεμοζάλη
νὰ μουνγγρίσῃ ὑποστά σου δὲν τολμοῦσε·
τὸ μαριωμένο κῶμα ἀγάλλει γάλλι
νὰ γαληνεύῃ ὁ ἄνθρωπος θωροῦσε.

Μὰ τώρα ποῦ ὁ θνητὸς τὸ βλέμμα ὑψώνει
κι' ἀδιάκοπα τὴ σκέψι βασανίζει
πόθεν βγαίνει τὸ φῶς ποῦ τότε ζώνει·

Γαλήνη πλεῖα ἡ ματιὰ σου δὲ σκορπίζει,
ποῦ τὰ στοιχεῖα τὰ ἄγρια νὰ ἡμερώρῃ,
καὶ τὸ κῶμα ἔτ' ἀπόδια σου μουνγγρίζει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΛΑ ... ΑΣ ΤΑ ΦΤΕΙΑΣΟΥΜΕ

Κάτω ἐκεῖ ἔς τ' ἀνθισμένα λειβάδια
παίξει ὁ ζέφυρος ὅλος χαρά,
γύρω βόσκουν, χιονάτα κοπάδια
καὶ κυλοῦντε δροσάτα νερά.

Μύρι' ἀηδόνια ἔς τὴν τόση γαλήνη
γλυκοψάλλουντε μεσ' ἔτ' ἀ κλαδιά,
καὶ τὰ ρόδα μυλοῦντε καὶ οἱ κρίνοι
μὲ μιὰ γλῶσσα, γεμάτη εὐωδιά.

Ἐλα, φῶς μου, ξαστόχησε τώρα
ὅσο μῖσος κρατεῖς μυστικῶς,
ἢ μοῦ φταῖς, ἢ σοῦ φταίω, ἦλθε ἡ ὥρα,
νὰ γυρίσωμε φύλλο λευκό.

Κι' ἔτσι πειὰ λησμονῶντας τόσο ἄχτι,
πάλι ὁ ἔρως μας, μὲ ἄλλη φορὰ,
σὰν τὸ φοίνικα μεσ' ἀφ' τῇ στάχτι
θὲ ρ' ἀπλώσῃ καινούρια φτερά.

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐγνώριζα τὸν παράδοξον ἐκείνον νέον, ὅστις ὠνομάζετο Ρενὲ δὲ Βουρνεβάλ. Ἄν καὶ ὀλίγον μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος, ἦτο ἐντούτοις ἀξιαγάπητος, ὁπαδὸς τοῦ δηκτικοῦ ἐκείνου σκεπτικισμοῦ, τοῦ ἐτοιμοῦ πάντοτε νὰ ἐξουθενώσῃ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως πᾶσαν κοινωνικὴν ὑποκρισίαν.

Εἶχε δύο ἀδελφούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἐδίδεπε ποτέ, τοὺς κ. κ. δὲ Κουρσίλ. Ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀνομάτων τῶν, ὑπέθετον ὅτι ὁ Ρενὲ ἦτο τέκνον ἐξ ἄλλου γάμου. Πολλὰκις εἶχον ἀκούσει ὅτι κάτι τι μυστηριώδες ἐκρυπτε ἡ οἰκογένειά του, οὐδέποτε ὅμως μοὶ ἔδωκαν λεπτομέρειάν τινα ἐπὶ τούτου.

Ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἤρεσκε πολὺ καὶ δὲν ἤργησα νὰ συνδεθῶ στενότερα μαζὶ τοῦ. Μίαν ἐσπέραν μετὰ τὸ δειπνῶν—εἶχομεν δειπνήσει μαζὶ—τὸν ἠρώτησα ὁλως διό-

λου τυχαίως: «Εἶσθε ἀπὸ τὸν πρῶτον ἢ ἀπὸ τὸν δεῦτερον γάμον τῆς μητρός σας;» Τὸν εἶδον νὰ ὠχριάσῃ ὀλίγον, εἶτα νὰ κοκκινίσῃ· ἔμεινε δευτερόλεπτά τινα χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, προφανέστατα στενωχωρημένος. Ἐπειτα μὲ ἐν μείδισμα μελαγχολικὸν καὶ γλυκύ, μείδισμα τὸ ὁποῖον συνεθέστατα ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του, μοῦ εἶπε: «Φίλε μου, ἂν δὲν βαρύνεσαι ν' ἀκούσῃς, θὰ σοῦ διηγηθῶ μερικὰς περιέργους λεπτομερείας περὶ τῆς καταγωγῆς μου. Εἶσαι ἐξυπνος ἄνθρωπος καὶ δὲν πιστεύω νὰ τὰς παρεξηγήσῃς· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου πλέον νὰ σὲ ἔχω φίλον».

Ἡ μήτηρ μου, κυρία δὲ Κουρσίλ, ἦτο γυναῖκα δειλὴ, μὰ πολὺ δειλὴ, ὁ δὲ σύζυγός της τὴν εἶχε νυμφευθῇ μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν περιουσίαν της. Ἡ ζωὴ της ὁλόκληρος ἦτο μαρτύριον· πλήρης ἀγά-

πης, ἀτολμίας, λεπτότητος, ἔγινε θῦμα τῆς κακοτροπίας ἐκείνου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἦτο πατήρ μου, ἐνὸς ἀπὸ τοὺς χονδροειδεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουν ἀρχοντοχωριάτας. Ἐνα μῆνα μετὰ τὸν γάμον του συνέζη μὲ μίαν ὑπνέτριαν. Ἐκτὸς αὐτῆς εἶχεν ὡς ἐρωμένας τὰς συζύγους καὶ τὰς θυγατέρας τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν ὑποστατικῶν του· ὅλαι ὁμῶς αὐταὶ αἱ ἐρωμέναι δὲν τὸν ἐμπόδισαν ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν νόμιμον σύζυγον τοῦ δύο τέκνα· θὰ σὰς ἔλεγον τρία, ἂν ἐβαζα καὶ τὸν ἐαυτόν μου. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἔλεγε τίποτε· ἔζη εἰς τὴν θορυβώδη ἐκείνην οἰκίαν σὰν τὰ μικρὰ ποντίκια ποῦ χώνονται κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα. Ἐξηφανισμένη, χαμένη ἀπὸ τὸν κόσμον, παρετήρει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ ἀνήσυχὰ καὶ φωτερὰ μάτια της, τὰ μάτια της τὰ δεικνύοντα, τὰ φοβισμένα της μάτια.